

Mot polititrukassering og narkoliberalisme

Foran Arbeiderpartiets landsmøte var regjeringens forslag til "rusreform" en stor kampsak. Forslaget er resultat av partiet Venstres gjennomslag i regjeringen, altså et kompromiss hvor Venstre har fått noe av Høyre og KrF. Å være revolusjonær innebærer et klart standpunkt mot både polititrukassering og narkotikaliberalisme.

Et revolusjonært standpunkt til narkotika og hvordan staten forholder seg til det er tredelt. For det første bekjemper revolusjonære politiets trukassering av fattigfolk og narkomane. Politiet er klassestatens voldsapparat, og klassekarakteren kommer klart til syne i deres behandling av narkotikakriminalitet på lavt nivå.

For det andre avviser vi narkoliberalisme. Rusmidler, medregnet alkohol, har i århundrer vært en forbannelse for de arbeidende klassene. Igjen og igjen ser vi at rus blir en måte å dempe lidelser i hverdagen. Det blir en virkelighetsflukt for de som lever i en uholdbar virkelighet, men konsekvensene er fatale for mange. Det demper ikke bare lidelsene (på kort sikt!), men de demper også kampkraften og evnen til kamp og motstand. Og på lang sikt forsterker de alle lidelsene.

For det tredje krever vi en anstendig rusomsorg, som må gå hånd i hånd med psykiatrisk hjelp. Ventelistene og køene innen rus og psykiatri er skammelige. Mennesker dør i kø for å motta et minimum av hjelp. Sulteforingen av helsevesenet er den andre siden av mynten når vi snakker om liberalisme. Liberalisering, privatisering og markedstilpasning leder med nødvendighet til at fattige og marginaliserte står uten reell helsehjelp.

Til sist ser vi narkotika ikke som et isolert problem eller

fenomen, men i sin sosiale kontekst som et resultat av klassesamfunnets fremmedgjøring, av ensomhet og individualisme, som virkelighetsflukt, og ikke minst som et resultat av kapitalismens driv etter profitt og å gjøre om alt til varer. Det er kapitalismens pengeøkonomi som til syvende og sist gjør narkotika profitabelt, og som åpner for organisert kriminalitet som går over lik i sin profittjakt. Dette er ikke egentlig et avvik fra den kapitalistiske normalen, men en logisk konsekvens av og uttrykk for kapitalismens innerste vesen.

Derfor er svaret, akkurat som Marx foreskrev når han skrev om religion som folkets opium, ikke å bekjempe narkotikaen i seg selv, men å avskaffe systemet som skaper og forsterker det enorme behovet for virkelighetsflukt og selvmedisinering. I dets sted, på kapitalismens ruiner, skapes det klasseløse samfunnet hvor alle yter etter evne og får etter behov, i et virkelig menneskelig fellesskap. Ikke bare finnes ingen penger som kan motivere mafia til produksjon og distribusjon av narkotika, men det materielle og sosiale grunnlaget: masser av marginaliserte og syke mennesker, tilhører også historien.

Les mer:

[Klassestandpunkt mot narkotika](#)

<http://arkiv.tjen-folket.no/Sentralt/view/10986.html>

<http://arkiv.tjen-folket.no/Sentralt/view/12686.html>

Referanser:

[Opium til folket – borgerskapets rusreform](#)

[Støre sier nei – rusreformen splitter Ap](#)

[Narkotikaforebygging – Hvordan gjør vi det?](#)